

Конћета Ферара

“Светионик” Миодрага Ђукића*

Светионик Миодрага Ђукића је дело сачињено од пролога, четири чина, интермеца и епилога, у преводу Драгана Мраовића.

Догађаји се одвијају у неком светионику који је, као што то и сами ликови драме објашњавају, испрва био замак, а потом је претворен у светионик и то у неком крају пуном громовитих духова и демона. Сцена се, како на почетку, тако и на крају представе исказује у два дела: једна жута соба, прилично рустична, укључујући стони фудбал и неки стари радио, и друга плава испуњена обележјима витешког света.

У том простору, који у себи сједињава прошлост, садашњост и вечност, одвијају се и преплићу тајанствена људска димензија оптерећена старошћу, менталном и физичком болешћу, витешким животом, са сплеткама на двору, справама за мучење, војницима, мучитељима и жртвама, са оностраним светом духова, анђела, демона, змајева и осталих божанстава која Бог нису, а све то кулминира у апокалипси.

Главни ликови овоземног живота су Отац, шампион стоног фудбала, оболео од Алцсхајмерове болести, Син који стално кашље због неке плућне болести, Петар Вепар звани Свиња, дворски композитор и свекар Сина и Милке, кћери Петра Вепра и покојне жене Сина, а ту су и ликови налик свету фантастике: витез Миливоје и мајка младог Ненада, затим Деда, Баба Мара и Светислав, а све то у сугестивној представи бивствовања.

Догађаји у ритму светлуцања флипера, звука металне куглице која се врти по терену ручног фудбала, у оперском тону који преноси радио, у тону муња, громава и грмљавине мотора, мешају се до мере да су у глави Сина помешани “сви твоји разни планови и предомишљања, твоја капитална сенилност, измешане и изукрштане епохе и догађаји који се бескрајно понављају, разни митови и приче, синкретичке религије и крвави обреди, противуречне теологије, вере и наде, апотеозе и проклетства, смех и сузе, очајање изгубљених у паклу, без алтернативе.” У различитим деловима комада у којима се преплићу запомагања, проклињања, мучења, ломаче, убиства, смех, у први план долазе контрапункт добра и зла и контрапункт овоземности и бесмртности, стварности и маште, менталне здравости и лудила, божанске моћи и ђаволје силе. Ликови драме говоре о великим егзистенцијалним темама, питају се јесу ли живи или мртви, смртни или бесмртни, да ли проживљавају стварност или књижевност, да ли је Бог заиста добар и милосрдан или је тек творац неуспелог експеримента, па заморен својим неуспелим творством и загушивањем свог животног простора, одлучује да све уништи.

Тек пред крај постаје све очигледније да је реч о колективном лудилу Оца, Сина и Деде, који су, у Жутој соби, измешавши стварни живот са радио преносом, инсценирали драму у драми – боље рећи трагедију у комедији – за чије се ауторство они боре.

Читалац, као и гледалац, осећа сету и тугу људског бивствовања, који су оваплоћени на сцени са великим умећем и иронијом, уз истовремени горки осећај немоћи наспрам догађаја овоземаљских и оноземаљских бића што пребивају на овом свету.
(Превод са италијанског: Драган Мраовић)

* Предговор италијанском издању.